

BENİM APTAL NİYETLERİM

İtalyanca
aslından çeviren
Hande Kinacı

ROMAN

Premio
Campiello
2022
Kazananı

Premio
Bagutta
2022
Kazananı

BERNARDO

ZANNONI

I

KIŞ, ANNEMİZ

Babam bir hırsız olduğu için öldü. Zò'nun tarlalarında üç defa hırsızlık yaptı ve dördüncüsünde adam onu yakaladı. Onu karnından vurdu, ağzındaki tavuğu zorla çıkardı ve sonra ibret olsun diye onu bir çit direğine astı. Eşini karlar altında, kışın ortasında, altı yavruyla bir başına bırakıp gitti.

Fırtınalı gecelerde, hep beraber büyük yatakta, annemizin mutfaktaki umutsuzluğunu bir lambanın loş ışığı ve yuvamızın alçak çatısı altında izlerdik.

“Lanet olsun Davis, lanet olsun!” diye ağlardı. “Ben şimdi ne yapacağım? Aptal sansar!”

Soğuktan birbirimize sokulmuş halde çit çıkarmadan onu seyrederdik. Sağımda erkek kardeşim Leroy, diğer yanımda ise hiç tanışmadığım Giosuè vardı. Doğumdan kısa süre sonra ölmüş olmalı, belki de dinlenmek için uzandığında annemizin ağırlığı altında ezilmişti.

“Hergele!” diye bağırırdı. “Kim büyütecek şimdi bu yetimleri?”

O ilk günlerde hayat güzeldi. Battaniyelerin altında yavaş yavaş nefes olarak en neşeli uykulara dalardın. Dünyadan saklanmış, ortaya çıkmayı beklerken aynı anda hem kırılan hem de g  l yd n.

“Kim büyütecek bunları? Kim büyütecek bunları?” der dururdu annemiz. Ardından yataġa yaklaşıp karnını açıkta bırakarak uzanırdı. Onu hissettiġim anda var gücümle tutunurdum. Diġer kardeşlerim ise dalaşmaya başlarlardı. Leroy en b y ġ m zd , hırsla saldırırdı, dişiler, Cara ve Louise takım olurlardı. Otis, en k     m z, genelde dışarıda kalırdı.

“Kim büyütecek bunları? Kim büyütecek bunları?” derdi annemiz. Bazen eġer aramızdan biri çok ısırırsa, acıdan irkildiġini hissederdim. Giosu  tüylerinin altından hareketsiz bir şekilde ortaya çıkardı.

Annem geceleri yemek bulmak için yanımızdan ayrılır, gündüzleri ise birkaç saat uyurdu. Bazen deġerli bir şey bulursa, güneş tepedeyken onu yiyecek bir şeylerle takas etmek için tefeci Solomon’a giderdi. Zayıftı ve karnı yere deġiyordu. G beġini karlara sürüyerek gitmek onu çok  ř t yor olmalıydı.

“Sessiz olun çocuklar,” derdi bize eġer onu uyandırırız. Gerçi uyanık olsa da böyle derdi.

“Sessiz olun, sessiz olun.”

Yeni yeni konuşmaya başlamıştık. Ve hareketlenmeye. Bir sabah Leroy yataktan düştü, sonra etrafta dolanmaya başladı ve tekrar yukarı çıkamadı. Eğer annemiz dönmemiş olsaydı soğuktan ölebilirdi. Onu yatağa koymadan önce bir süre tereddüt ettiğini hatırlıyorum, benim için anlaşılması imkânsız bir durum. Eğer onun yerinde içimizden biri olsaydı, belki onu olduğu yerde bırakırdı. Leroy en büyüğümüz ve en güçlümüzdü.

Sık sık kar yağardı, hatta günlerce. Bir keresinde yuvamızın girişi kapanmıştı da annem saatlerce çıkış yolu kazmaya çalışmıştı.

“Susun, sessiz olun!” diye bağıırdı açlıktan şikâyet edenlere.

Zaman zaman onu mutfakta oturmuş boşluğa bakarken yakalıyordum. Sanki biriyle konuşuyormuş gibi hiçbir şey söylemeden iç çeker, bıyıklarını düzeltirdi. O böyle yaparken bende durup onu izlerdim. İyi olmadığını, bir şeylerin ters gittiğini hissederdim ve bu beni korkuturdu. Gözlerim kendiliğinden kapanırdı, tekrar açtığımda annem orada olmazdı.

Yuvanın içinde koşturmaya başladığımızda “Sakın hastalanmayın, doktora verecek param yok,” demişti bir keresinde. Bu uyarı hepimizin aklındaydı ve aslında hiç dışarı çıkmazdık, pencereye dahi yaklaşmazdık. Bir tek Otis yataktan çıkmazdı ve dişiler onunla dalga geçerlerdi.

“Sen küçüksün, Otis. Boynunu kırarsın.”

Leroy etraftaki her şeye dokunurdu, ben de onu takip ederdim. Çok konuşmazdık; bir şeyi alır, inceler sonra yerine koyardı, ardından ben de aynısını yapardım. Pençelerimin içindekini telaşla incelerdim çünkü hemen başka bir şey ağabeyimin dikkatini çekerdi ve ben geride kalmak istemezdim.

Annemiz eğer başka bir tarafa gidiyorsa bizden uzak dururdu. Onun için biz odada yoktuk. Bizi emzireceği zaman yatağa atlardık, Otis’in şansına, bir şeyler emebilmek için biraz vakti olurdu.

Eğer birisi sert hareketler yaparsa “Canımı yakıyorsun,” diye homurdanırdı sinirli bir şekilde. Bu genellikle bizi sakinleştirmeye yeterdi, bazen de tırnaklarını çıkarmadan pençe atıp küfredirdi.

Neredeyse her zaman açtık sonra o soğuk bastırdı. Bazı günler yataktan hiç çıkmazdık, battaniyelerin altında birbirimize sokulup mide kramplarıyla boğuşurduk. Bir keresinde Leroy beni uyandırdı:

“Üşüyor musun?”

“Açım,” diye cevap verdim.

“Ben de. Otis’i yiyebiliriz. Hem küçük hem de güçsüz”

Hiç şaka yapıyormuş gibi değildi. Ağzımda büyüyen küçük dişleri dilimle yokladım. Hiçbir şey diyemedim.

“Eee?”

“Belki açlıktan daha çok üşüyorumdur.”

Bana cevap veremeden annemiz yuvaya girdi. Nedense korkaklığımla onu gücendirmiş olacağımı düşündüm, karnımızı doyurduktan sonra bile bir süre uyuyamadım. O an anladım ki Leroy ile benim aramda ufak ama korkunç bir fark var: O benden daha hayvandı. Onun da bunu fark etmiş olacağını düşünmek beni hepten endişelendirdi. Ne olursa olsun ikimiz de Otis’i yemedik. Leroy beni de yemedi.

Bir gece annemiz çok tuhaf bir şeyle döndü. Onu masanın üzerine koydu ve bizi uyardı.

“Buna sakın ellemeyin. Bununla bir süre yemek ihtiyacımızı gidereceğim.”

Onun ne olduğuna bakmak için annemizin uyumasını bekledik.

“Bu bayanların neşesi,” dedi Cara. “Erkeklerin küçük hazinesi.”

Işıқта parıldayan, güzel, yeşil renkli, yuvarlak bir takıydı. Masanın üzerinde her birimizle gizlice konuşuyor gibiydi. Leroy onu ittirip bir pençesiyle dokundu.

“Bu soğuk,” dedi. “Dışarıdaki hava gibi.”

Ben de dokunmak istemiştim. Ama annemiz açıkça yasaklamıştı, onun uyanmasından korkuyordum. Özellikle şimdiye kadar sonuçlarını hiç görmemiş olduğum için

sözlerine itaatsizlik etmek içimde korkunç kuruntulara sebep oldu. Louise masanın üstüne atlayıp mücevheri aldı, masumca düşündü sonra bilezik gibi pençesine takıverdi.

“Bunu yapmamalısın, Louise! Annem istemiyor!” diye söylendi Cara.

“En güzel benim” dedi Louise, Cara’nın uyarısını duymazdan gelerek.

“Bu doğru değil!”

Cara da masaya zıplayıp Louise’in üzerine atıldı.

“Annem istemiyor!”

Pençesinden takıyı çıkarmaya çalışınca Louise onu itip ısırdı.

“Kes şunu! Bırak beni!”

Ben ve Leroy olacakları önceden fark ettik. Birkaç dakika içinde masadan uzaklaşıp yuvanın diğer köşesine geçtik.

“Bu senin değil!”

“Bırak beni!”

Onu düşürdüler. Beklenmedik bir gürültüyle dört parçaya ayrıldı. Yatağın içindeki annemiz de bu ana şahit oldu. Kız kardeşlerim oldukları yerde kalakaldılar. Annem ise kalktı ve geriye ne kaldığını görmek için yanlarına gitti. Parçaları alıp baktı.

“Anne...” diye mırıldandı Cara.

Hızlı ve sertti. Pençesiyle kız kardeşimizin yüzüne vurmasıyla onu masadan düşürdü. Louise irkildi ve hiçbir şey demeden titremeye başladı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Leroy tüylerinin arasında yumuşak bir şey buldu, ne olduğunu anlamak için eline aldı.

Cara ağlamaya başladı, biz de o tuhaf beyaz ve kırmızı renkli pıhtı gibi şeye bakıyorduk. Sonra bunun bir göz parçası olduğunu anladık. Kardeşimiz acısını bastırmak için pençesiyle başını tutuyordu. Yüzü kan içindeydi. Leroy gözü yere düşürdü. Bir an için onu yiyeceğini sandım.

Annemiz parçaları masanın üzerine, kendini korumak için olabildiğince içine kapanmış Louise'in yanına fırlattı.

Hiçbirmize bakmadan “Reziller...” dedi sonra da buz gibi gecede dışarı çıktı.

Ertesi sabah döndüğünü duydum. Mutfakta boşluğa bakıyordu. Işıktaki daha zayıf görünüyordu. Sessizce yataktan çıktım, diğerleri uyuyordu.

“Anne?”

Bana döndü. Yavaşça, belki geldiğimi duymuştu. Benden öteye bakıyor gibiydi.

“Babam için üzülüyor musun?” diye sordum.

Cevap vermedi. Asla cevap vermedi.